

Panis Evangelici Fragmenta Quadragesimalia Tripartita

Ex sanctissimo Dei Verbo copiosè & sedulo collecta, Sanctorum Patrum, variorumque Auctorum sententiis & conceptibus mirificè aucta; Et Omnibus Quidem Anni Dominicis; præcipuè tamen singulis Quadragesimæ Dominicis & Feriis per binas ad minus, sæpius denas aut septenas Conciones fideli Populo ...

Lingendes, Claude de
Coloniae Agrippinae, 1689

XL. Quæ quarta est de oratione, Totam mulieris Chananææ Historiam tractat.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-56356](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-56356)

ri zelotypi, qui uxorem deprehendit in adulterio, non parceret in die vindictæ, nec acquiescet cuiusquam precibus, nec suscipiet pro redemptione dona plurima: Idcirco præveni faciem ejus in confessione, & dispone sermones tuos in iudicio: Certè Christus hoc unū nos docuit remediū Lu. 21. postquam docuit gravitatē eorū quæ nos manent in morte, & in iudicio: *Vigilate itaque omni tempore orantes, ut digni habeamini fugere ista omnia quæ futura sunt, & stare ante faciem filij hominis.* Quæ cum ita sint, Auditores, facilè intelligitis, quàm in magna sitæ salutis negligentia passim vivant Christiani, & quàm longè fallantur, cum nesciunt

quid in oratione cum Deo tractare possint, ubi tam multa, eaque maximi momenti sunt à nobis Deo proponenda, & petenda: neque id semel, sed quotidie, sed semper, sed ut monet Christus, omni tempore. *Vsque modo non petistis quidquam, petite, & accipietis, ut gaudium vestrum sit plenum:* Venier illud tempus, cum oratio nostra vertetur in laudem, & in actionem gratiarum: *In illa die non me rogabitis quidpiam:* quid enim petat amplius, qui possidebit omnia? hoc unum tunc erit, quod ait Augustinus; Ibi nimirum videbimus, ibi amabimus ibi laudabimus, ibi regnabimus in sæcula sæculorum. Amen.

FERIA QVINTA

DOMINICÆ PRIMÆ

IN QUADRAGESIMA.

CONCIO QUARTA

DE ORATIONE

Ubi tractatur tota Mulieris Chananææ Historia.

O mulier magna est fides tua, fiat tibi sicut vis. Matth. 25.

QUONIAM de Oratione à nobis dictum est, occasione Mulieris Chananææ, in qua cum universa quæ ad orationem spectant, ita sint expressa, ut de ea muliere agere, sit de oratione tractare, æquum est ut illud exemplum, vobis uberius pro-

ponam, ut quæ hactenus à nobis de oratione dicta sunt intanto exemplo, ipso facto, vobis expressa ostendam: ea enim de causa omnis illa historia ab Evangelistis enucleatius descripta est. Et ante omnia vide totius rei, & miraculi occasionem. Cum enim Iudæi quæ à Christo dicta erant, minùs benè accepissent, & jam tempus appropinquaret, quo

re gnum

regnum Dei ab eis transferetur, *egressus inde, secessit in patres Tyri & Sydonis*, hoc est in loca illis Civitatibus Gentilium vicina; hac loci mutatione, quantum desideraret Gentium vocationem ostendens, & veluti rei futuræ edens prælagium, & Apostolos instruens, quid aliquando essent acturi; scilicet quomodo post ipsius resurrectionem, Judæis resistentibus Evangelio ad gentes essent transiituri: quo autem successu id fecerit, rei ipsius narratio nos docebit: sed primus nobis à cælo gratia accersenda est. **AVE MARIA.**

QUEMADMODVM solent artifices suorum operum non solum ideas habere internas, sed etiam externa facere exemplaria, quibus conformia edant opera: Ita Deus non solum rerum perfectarum omnium internas habet ideas, sed fecit rerum omnium externa quædam exemplaria, ad quæ cætera omnia conformantur; ea autem solent esse mensura reliquorum. Ita in natura Solem fecit omnium lucidorum exemplar, Ig-nem omnium calidorum: quod enim in unoquoque genere est primum omnium, solet esse reliquorum mensura. Idem fecit in moribus, & in virtutibus. Ita nobis dedit Abrahamum, ut insigne exemplum fidei & obedientiæ, unde ut ait Apost. Hebr. 11. *In parabolam illum accepit: Mosem dedit in exemplum fidelitatis Hebr. 3. Et Moyses quidem fidelis erat in tota domo ejus, tanquam famulus: Davidem in exemplum mansuetudinis, Memento Domine David, & omnia mansuetudinis ejus: Ps. 131. Eliam in zeli exemplum; 3. Reg. 19. Zelo zelatus sum, pro Domino Deo exercituum, quia reliquerunt pactum tuum filij Israël, &c.* Et ut innumeros præteream optimæ orationis specimen, & quousque vires ejus perveniant, in Muliere Chananaë expressit.

Et primò quidem ne putares obtinuisse quod voluit ratione sui meriti, genus ejus declarat; nimirum quod esset Chananaë: Marcus gentilem vocat, ut scias infidelem. Deinde ne crederes ideò esse auditam quod pro se petisset, nullam sui fecit mentionem, sed filia suæ: *filia mea malè à Damonio vexatur.* Verum cum omnia ad orationis perfectionem, & consequenter ad eius infabilitatem necessaria habuerit, illud tamen inter cætera in illa præcipuum est, atque eminent, quod suâ perseverantiâ, instantiâ, sustinentiâ, & importunitate videatur à Christo, quasi invito, miraculum extorsisse, & quasi vim atque violentiam intulisse: uti de orationibus in communi factis, dixit Tertul. Apologet cap. 39. Coimus in cælum & congregationem, ut ad Deum quasi manu factâ, precationibus ambiamus orantes: hæc vis Deo grata est: Verum in ea omni agendi ratione, nescio utrum è duobus debeam magis admirari; aut generosam oppugnationem quam adhibuit illa misericordiæ Dei, eam adigendo ad succurrendum miseriæ suæ; aut arduas tentationes quas Salvator suppeditavit illius patientiæ fidei & longanimitati.

Atque ut à primâ aggressione incipiamus, quis non credidisset, eam ab ipso initio, ingressuque ablaturam esse, tanquam per vim, effectum postulationis suæ, adeò se primo aditu dignam præstitit quæ exaudiretur? Utque ait S. Iohannes Chrysostomus hom. 53. in Matth ex quo plurima hunc in locum transferemus: considera omni beneficio dignam mulierem fuisse, & ut melius tibi persuadeas, audi narrationem ex ore Evangelistarum. Et ecce *Mulier Chananaë à finibus illis*

illis egressa, clamavit dicens ei: *Miserere mei fili David, filia mea malè à Dæmonio vexatur.*

1. Qualitatem mulieris notat, erat enim Chananaea, quam vocem cum audieris (inquit Chrysoft.) non poteris non meminisse iniquissimarum gentium illarum, apud quas leges, etiam ipsius naturæ, funditus eversa fuerant: Quà in te summum est ejus meritum, quod quanquam nullà lege, nullis Prophetis fuisset commonita: licet nulla coràm fieri vidisset miracula, sed tantum communi famà ob vicinitatem audisset: licet intelligeret Christum esse Iudæum: Iudæos autem eas gentes detestari, quoniam erant Infideles, & incircumcisæ: Vnde Marcus eam vocat Gentilem, & Græcam *ελληνική*, non quod esset Græca genere, sed pro consuetudine Iudæorum, qui omnes Ethnicos, & à verà religione alienos, vocare solebant Græcos, ut patet ex Actis Apostolorum, & ex Pauli Epistolis *Iudæo primum & Græco*, quia scilicet Græci rerum apud Syros erant potiti, unde noster Interpres Gentilem vocat, seu Infidelem: sed Matthæus vocat Chananaeam quia ex gente Chananaeorum erat oriunda, quorum reliquiæ remanserant in terrà illà quæ olim à Chananaeis seu filiis Chanaan possessa fuerat: itaque, inquam, licet ipsa Evangelij prædicationem nunquam audisset; nam Apostolis, cum prædicare mitterentur, id mandati Christus dederat: *in viam gentium ne abieritis*: ac licet innumeris rationibus à petendo deterreretur; quòd ignota esset, quòd externa, quòd ratione totius gentis inimica, quòd ratione suæ religionis non tantùm contraria & abominabilis, solà tamen suà miseriam & infortunio suo miseranda, audacior, & confidentior facta, plena spe & fiducià ad Christum accessit.

2. Non ausa fuit ire in Iudæam, quoniam seipsam putabat indignà; nisi enim is timor

eam deterruisset, ipsam Hierusalem profectò petiisset: quod facile colligere possumus tum ex ardore fidei ipsius, tum ex eo quod egressa est ex finibus suis.

3. Cùm Christus silentio voluisset ignotusque in eam regionem ingredi; (nam ut ait Marcus, *neminem voluit scire*; videlicet, ne videretur eo animo venisse, ut contra quàm Apostolis præceperat gentibus prædicaret, & palàm apud eas miracula faceret, quàm ex re Iudæi occasionem sumere potuissent dicendi se justè illum non recipere, qui cum prophanis gentibus commercium haberet;) mulieris tamen diligentia, atque studium id antevertit, unde ait Marcus *& non potuit latere* nimirum per ea omnia quæ fecerat, ut lateret, occultè veniendo, nec se per seipsum manifestando.

4. Vide diligentiam atque operam quam navavit. *Egressa* namque à finibus suis: ac filiam quidem in tanto periculo constitutam domi reliquit, rata dum medicum quateret filiam petire non posse: sed vide quale pietatis spectaculum excitavit: *Ecce Mulier Chananaea à finibus illis egressa, clamavit, dicens ei. Miserere mei fili David, filia mea malè à Dæmonio vexatur.*

5. Itaque non ausa ad Magistri & Domini conspectum Dæmoniacam filiam adducere: sed illà domi relicta sola ipsa ad supplicandum proficiscitur. Insuper ne accedit quidem sed eminè clamat: Erat certè miserabilis res quædam, ut ait Chrysoft. Mulierem aspicere, tam magno dolore coactam exclamare: mulierem (inquam) & matrem, & pro filià quæ malè vexabatur: miserabilis res erat, exclamantem præ dolore aspicere: Clamor equidem dolorem, atque animi angustiam ostendit: Quæ verò ex dolore, atque animi angustia & humilitate oratio procedit, ea maximà habet vim, atque robur: nam ut ait idem homil. 3. de incomprehensibili naturà Dei. *Es*

potissimum orationes exaudiuntur, quæ presso afflictoque animo reddantur, secundum illud Propheta. *Ad Dominum cum tribularer, clamavi, & exaudivit me:* Ut enim aqua dum per plana & ampla spatia fertur, non in altum exurgit, sed tenuem sese quaquaversus expandit: cum autem manu artificum, subrus colligente stringenteque, coacta fuerit in angustum, jam inde constricta, omni telo velocius se in excelsum jaculatur, petitque regionem supernam: sic mens humana, dum otiosa, & liberior quam expediat, degit, diffunditur, latèque diffluit: dum autem rerum eventu a superiori, casuque subrus coarctante, aduerso sollicitatur; jam agilius se extendit, & intentas dilucidalque, seu claras, ac resonantes orationes mittit in excelsum. Clamor igitur mulieris Chananæ, vehementiam orationis ejus indicat. Quod verò ejus clamor, oriatur ex dolore, atque afflictione, id oratio eius satis probat: Etenim *clamavit dicens ei: Misere mei fili David:* Miseram se dicit, & idè se misericordiam implorare. Nec dicit Misere filia meæ, sed *miserere mei:* Num illa expers sensus jacet? Ego verò, vult dicere, illa sum, quam sensus morbi non fugit, quæ sentiens, atque intelligens, infans, & mille vexor ærumnis. Eà verò ratione magis commouet, dum ostendit non uni tantum hic agi periculum, sed duarum; Matris, & filia: Ad hæc ipsa in filiam Matris charitas aliquid merebatur: totam igitur in luctu domum ostendit; unde clamat, *Miserere mei:* Cum verò addit, *fili David,* omnes affectus ad impetrandam machinationes: Etenim eum Messiam, ac Christum agnoscit, & eam fidem profiteretur, quam quotidie Dominus, tot miraculis, tot doctrinis, tot Scripturæ testimonijs à Judæis exigebat: ipsa verò nullis erudita Scripturis, nec visis miraculis provocata eum Messiam ag-

noscit ac regem; atque ita hæredem ac filium Davidis. Ejus autem potissimum meminit, ut ei Davidis mansuetudinem ac bonitatem ob oculos poneret, secundum illud Prophetam. *Memento Domine David, & omnis mansuetudinis ejus:* Quæ verò sit sua miseria, sic exponit, *filia mea malè à Damonio vexatur.* Morbi quidem genus exponit tantummodò, nec aliud quidpiam addit, tum ut ostendat, eam esse morbi, & calamitatis magnitudinem, ut nihil gravius dici possit: tum ut demonstret se ita de eius misericordiâ confidere, ut necesse aliud non sit quàm necessitatè suâ exponere. Ita Lazari sorores, *Eccè quem amas infirmatur:* Medicum autem non in suam domum, ut Regulus ille adducere conatur, qui dicebat, *Veni, & impone manum tuam, & descende, antequam mori iacur puer meus:* sed expositâ suâ calamitate, & narratâ morbi filia suæ magnitudine, misericordiam à Domino vehementius postulabat, clamans *Miserere mei, Fili David:* O mi Deus! quanta vis, quàm acris violentia, ipsoque in aditu quam vehemens sollicitatio! quid non merebatur eiusmodi precatio, quid non debebat aggressio tam violenta auferre? Considera omni beneficio dignam mulierè, seu personam quæ petit; Mater est quæ petit: Pro quo petat; pro filiâ, quæ nec potest pro se petere: Et quid petat; liberationem à summa & urgente necessitate: Et modum petendi; quia clamat: Et quid interponat; nempe & Dei misericordiam, & Mediatoris officium. Verum de hoc priori conatu satis est.

Videamus consequenter primam ipsius patientiæ probationem. *Ipse autem non respondit ei verbum.* Quàm hoc novum atq; inauditum est, ait Chrysol. Ipse quidem Judæos ingratos & blasphemantes ultro inquirat, rationibus etiam inducit, & blasphemantes rogat, & tentantes non negligit: hanc autem quæ sponte venit, quæ deprecabatur, & supplicabat, quæ

quamquam nullâ lege, nullis Prophetis com-
monita fuit tantâ cum reverentiâ accessit, nec
responso quidem dignam putare videtur. An
1° quia ei fides deerat? hoc certè dici non po-
test. Credidit enim Iesum esse filium David,
hoc est, Messiam, & Salvatorem à Iudæis expe-
ctatum: sic quippe passim Iudæi Messiam ex-
primebant, per circumlocutionem, cum fili-
um David vocabant: Itaque Angelus ad Mari-
am, Lucæ 1, *Dabis illi Dominus Deus sedem Da-
vid Patris ejus*. Credidit etiam posse, & velle
quibuslibet salutem afferre, etiam indignis;
itaque licet talem se nosset, non dubitavit ab-
eolantarem filia deprecari. Credidit etiam
ejus potestatem superiorem esse Dæmoniacâ
virtute, neque putavit illi opus esse oratione,
aut precibus, aliorum more, ut filiam suam sa-
naret, sed potestate suâ id posse efficere, etiam
absentem: unde non dicit, ora Deum pro me,
aut descende ad filiam meam, sed tantum, *mi-
serere mei, & adjuva me*. Denique credidit il-
lum unicum esse Salvatorem divinitus datum
hominibus: itaque ad illum solum confugit,
& illum majora posse patrare, quàm filiam su-
am à Dæmone liberare, ideoq; hoc miracu-
lum vocavit tantum nunciam. An 2. quia non sa-
tis habebat fiduciâ? Sed vide qualem habuerit
ut derelicta domi filia eum secuta sit, nec di-
miserit donec obtinuerit, quasi certa esset se
obtinuram. Quis porò misericordia flexus
non fuisset, cum pro laborante filia ita humi-
liter supplicentem, oculis cerneret? nec enim
quasi digna, nec quasi debitum efflagitans adi-
git, sed misericordiam petebat, & calamitates
suas tragicâ oratione narrabat. Nullo tamen
responso digna visa est. Certè hîc liceat *ur-
pare* quod alicubi dixit S. Augustinus, cum
quidam ipsius amicus oraret cum lacrymis &
ejulatu secandus à Chirurgo ob fistulam, assi-
stentibus precanti multis Episcopis, è quibus
unus erat Augustinus: Domine si tales preces
non exaudis, quas exaudis? Audierant sanè
multi eum adeo esse misericordem; quia cir-

cumiens civitates, & pagos Iudææ, aegrotos
omnes curabat: hanc tamen vident malorum
suorum remedium deposcentem, repelli:
Multi forsitan eorum, qui aderant, aut qui au-
dierant scandalum passi sunt, ipsa verò nec
commota quidem fuit: Quid dico, multos
qui audierant, cum discipulos ipsos mulieris
calamitate comotos, fuisse non dubitem, non
tamen ausi sunt dicere concede quod ipsa pe-
tit, rati aliquid subesse in silentio Christi.

Ipsa itaque 2. rem de integro aggredirur, ac
discipulos interponit atque interpellat: audi
enim quid dicat Evangelista, *Et accedentes Dis-
cipuli ejus, rogabant eum dicentes, dimitte eam:
quia clamat post nos*: quasi aliquid minus ipsa
mereretur, Apostolos interponit: quasi nimi-
um audax fuisset, quæ per se tantum Domi-
num adiisset: putavit itaque se per ejus dome-
sticos obtenturam, quod per se obtinere non
potuerat. Ad hæc ne uni tantum molesta esset,
omnes simul & discipulos & Magistrum in-
terpellabat. *Quia clamat post nos*:

Sed audi alteram etiam ejus constantiæ
probationem: Qui enim rogantem mulierem
dignatus non fuerat responso, ita Apostolis
pro eâ rogantibus respondet, ut omnem spem
impetrandi præcidere videatur. *Non sum (in-
quit) missus nisi ad oves quæ perierunt domus Is-
raël*. O vocem ipso silentio accerbiorem! Si
ipsa loquitur, Christus non respondet: Si Apost.
intercedunt, ita respondet, ut omnem spem exi-
mat: neq; enim de suâ voluntate aliquid dicit.
Etenim si nollet, precibus flecti posset, sed im-
possibilitatem ostendit, & quod non debeat,
itaque nec fieri possit: quoniam cum non agat
nisi missus, ac tantum ad oves Israël sit missus,
nil alij ab ipso sperare possint: quid hic igitur
mulier speraret, cum ne fieri quidem posse
speraret? Ad hæc cum videret patronos ipsos,
& eos, Apostolos, repullam passos esse: im-
mò cum eos videret tali repullâ in silentium
esse redactos, jamque rogare desuisse, quòd te
frustra rogaturos cognoscerent, quid spera-

re ipsa ulterius poterat? Quid igitur mulier posteaquam hoc audivit? Num tacuit, ac desistit, aut alacritatem remisit? nequaquam: sed magis instabat: Nos verò non ita: Nam cum id non assequimur, quod volumus, desistim⁹ cum propterea magis instare oporteret. Verùm quem non perplexum reddidisset talis responsio? quem ardorem non fregisset? singas re illius mulieris loco fuisse, & tibi sic à Christo responsum; quàm citò desperasses? Attamen non desperavit mulier, sed cum videret patronos suos nihil effecisse, pulchrà quadam in verecundiâ in verecunda fuit.

Audi itaque tertiam ejus instantiam, atque hinc discere, quàm in oratione constans, quàm pertinax, quàm perseverans, quàm importunus esse debeas: Cum enim à principio inconspectum venire aula non fuisset, dicunt siquidem Apostoli, *quia clamat post nos*: quo tempore consentaneum videbatur, ut ipsa reb⁹ desperatis longiùs abiret, aut ad suos reverteretur: *Tunc*, ut ait Evangelista, *illa venit*, id est accessit, & adoravit eum, dicens, *Domine, adjuva me*. Quid hoc est mulier? Num plus habes fiducia quàm Apostoli, num plus virium? Fiduciâ (inquit) & virium nequaquam: quin & pudore abundè suffundor: attamen ipsam in verecundiam pro supplicatione propono. Non meritis fulta accedo, sed miserâ, & importunitate: ut spero meam fiduciam, & libertatem verebitur, eumque mea tanget calamitas: satis sum misera, ut succurrere mihi velit: satis sum infelix, ut importuna fieri possim: & tam ero importuna ut obtineam tandem quod peto. Sed quid hoc ô Mulier? Annon ipsum audivisti dicentem, *Non sum missus, nisi ad oves quæ perierunt domus Israël*? Audivi (inquit) sed ipse Dominus est: propterea non dicebat, ora, & precare, sed *miserere mei, sed adjuva me*: sic missus est ad oves Israël ut esset & illarum & omnium Dominus.

Audivisti tertiam mulieris instantiam, audi etiam tertiam virtutis ipsius probationem, cui similem nullibi unquam leges. Certè Chri-

stus non ab initio illâ usus est, durior enim fortasse visa fuisset; sed cum mulierem, per minores probationes expertus fuisset, tum demùm ipsam summâ istâ probatione exercet. Quid igitur? ipse Christus prioribus non fuit contentus repullis, sed rursus auxit desperationem, dicens: *Non est bonum sumere panem filiorum, & mittere canibus*. Suaviùs, & optatiùs non responderat, quando ipsâ clamante, *non respondit ei verbum*: nam beneficium petebatur, quod ipse poterat non concedere, neq; enim petebatur ut debitum, sed quod gratuitò daretur, & quod poterat negari præsertim cum longiùs abesset, quasi clamantem non audisset, aut quid veller, nesciretur: Quod Apostolis responderat, ferendum videbatur; nam voluntatem suam non causabatur, sed alterius quasi imperium: *Non sum missus nisi ad oves, quæ perierunt domus Israël*. Nunc verò, non jam ad alios causam traducit, nec se affirmat non esse missum, sed præsentem, & in genua prostratam, contumeliâ afficit, alijs postponit, atq; canem appellat, quâ appellatione nulla vilior, nulla contumeliosior fingi potest. *Non est bonum, καλόν*, hoc est honestum. *sumere panem filiorum, & mittere canibus*: Iudæos, non oves, ut priùs, sed filios, ipsam verò canem appellat: incongruum autem ait esse, quæ dantur Iudæis ut filiis, illi projici tanquam cani: Quid illud tandem est? quantò illa ferventiùs orat, tantò ipse vehementiùs retrudit? Quis non offensus discederet, quis non indignaretur? quis non quereretur se contumeliâ appetitum? si negandum fuit beneficium, nonne satis fuit non dare, præsertim tam necessarium, & tam afflictæ & perditæ mulieri, quod tanto dolere, & tantis lacrymis petebatur, quodq; tam facilè donari poterat, & quod à donante, tam facili, tam benefico, & in omnes tam propenso petebatur; quæ omnia ad dandum impellebant?

Quid hîc mulier faciet? sperabit, opinor, ut Christus aliud faciat, quàm id ad quod missus est? ut id concedat, quod incon-

gruum est, & inconueniens? sperabit, ut qui tam asperè locutus est, qui cum tantâ contumeliâ reiecit, factis tamen sit amabilis ac liberalis? Audi mirabilem Mulieris constantiam, & virtutem: Audi vim mirabilem orationis: atque ab exemplo mulieris disce, quantum valeat deprecationis instantia, atque importunitas. Ab ipsis Christi verbis deprecatoriam orationem connectit, & quartò vehementius instat, atque perumpit: *Etiã Domine* (inquit) *nam & catelli edunt de micis qua cadunt de mensâ dominorum suorum: sensus est.* Tu me canem vocas, etiam Domine, me canem agnosco, canis sum, hoc fateor: sim sanè canis, nam & catelli comedunt de micis, quæ cadunt de mensâ dominorum suorum: itaque saltem de micis debeo comedere: Vide 1. Mulieris hujus maximam humilitatem, quæ non irascitur, neque offenditur, dum canis appellatur, sed magis ipsamet se canem appellat; Item non invidet Iudæis, cum audit eos vocari filios, immò ipsa Dominos suos illos appellat: Vide 2. constantiam, nullâ enim ratione patitur se dimoveri à fiduciâ obtinendi: Vide 3. prudentiam, quâ sic artispuit Christi responsionem, ut eum verbis suis quasi illigari: nam ex responsione Christi, concludit sibi concedendum quod petebat: Itaque quod disputantes vulgò dicere solemus, cum adversarius aliquid dicit, quod maximè nobis putat adversari, nos autem existimamus, causam nostram maximè iuvare, indèq; arguentur, id ipsa nunc præstat dicens: Hoc est quod volo me esse canem, *nam & catelli edunt de micis, qua cadunt de mensâ dominorum suorum:* Micas appellat minora, ac min^o frequentia miracula, ut Theophylactus annotavit: Quasi dicat non peto à te, ut passim hic, sicut apud Iudæos, miracula facias, ut cæcos cures, mortuos exsuscites; sed unum tantum, & suâ naturâ minus difficile, ut Dæmonem à filiâ meâ expellas: Cum verò ait *qua cadunt de mensâ:* significat non rogare se, ut ex professo,

quemadmodum apud Iudæos, miracula faceret, sed ut obiter, & quasi transeundo; non quasi dederis, ac ne projeceris quidem, sed quasi tibi exciderit, quemadmodum solent ex mensâ divitum micæ cadere.

Quid expectatis, Auditores, ex eâ instantiâ secutum, nisi Christum quasi nolentem, victum, atque adactum esse ut faceret, quod misera mater sic postularat? Ut autem scias victum fuisse, audi concedentem, sed potius audi exclamantem: *O mulier, magna est fides tua: fiat tibi sicut vis.* Et sanata est filia ejus ex illa hora. Vide quanta sit virtutis præstantia: non tantum obtinuit quod petebat, sed quod majus est, virtutis approbationem, & commendationem, immò & admirationem; Tu verò non admiraberis, quod vel Christus admiratur! *Fiat tibi sicut vis:* hoc est tantæ fidei, & constantiæ negari nihil potest. Atqui dixeras, non esse bonum, neque honestum mittere canibus panem filiorum? at quod per se non erat honestum, id precatationis instantia fecit honestum, & bonum: Sicut quæ erat extranea, & alienigena, immò indigna, & canis, eam tamen precum frequentia dignam fecit, non tantum ut inter filios censeretur; sed etiam, ut multis laudibus honestata dimitteretur: dixit enim, *O mulier magna est fides tua: fiat tibi sicut vis:* In primis, ac si diceret, fides quidem tua, majora quam petis, posset impetrare: veruntamen fiat, sicut vis: si plura, si majora voluisses, impetrare potuisses: fiat itaque sicut vis: hæc vox illi affinis est (ait Chry.) quâ dictum est, fiat cælum & factum est cælum: & sanata est (inquit textus) *filia ejus ex illa hora,* vocem enim dicentis effectus est secutus. Deinde uti scias non parum ab ipsâ ad curationem filiæ fuisse collatum, idèd non dixit Christus: Sanetur filia tua: sed *magna est fides tua, fiat tibi sicut vis:* quasi diceret, quod fiet, erit quia vis: ac ne existimes, id gratiâ assentationis dictum, rerum eventus fidem matris ostendit, nam *sanata est filia ejus ex illa hora.* Denique cum dixit,

zit, fiat tibi sicut vis, ostendit, nihil ab Apost. in re mulieris factum fuisse, sed totū ab ipsā perfectum fuisse. Utri enim animadvertit S. Chrysostom, serm. 27. de Diversis, rogantur Apostoli, rogavit & ipsa: & ad illos quidem dixit, *Non sum missus, nisi ad oves quae perierunt domus Israël*: quando autem ipsamet accessit, & perseveravit clamans, ac dicens, *Etiā Domine, nam & catelli edunt de mensā dominorum suorum*, tunc beneficium dedit, & ait, *fiat tibi sicut vis*: Vides quomodo repulit, cum alij prearentur: ubi verō ipsamet orans pro dono clamavit annuit. Ex quibus omnibus Sole clariūs patuit quantam vim obtineat in oratione perseverantia.

Ceterum congruentissimē hanc conditionem ad impetrandum Deus instituit: Sapē enim expedit, ut Deus non statim concedat, quæ petuntur ob multas rationes à SS. PP. allatas. Ex multis quas afferunt, paucas subjiciā.

I. Esse potest, Quia cum ferē sola necessitas ad orandum nos impellat, fit ut si statim obtineamus ab oratione desistamus: Deus igitur amator hominum, eos diutiūs detinet, ut cogat secum esse diutiūs, atque versari, uti Patres solent facere, qui liberis dare procrastinant quæ dare volunt, ut eos diutiūs secum habeant: nōrunt enim filios, ubi obtinuerint quod volunt, discessuros. Audi Chrysost. homil. de Pœnitentiā. Ne dixeris multum oravi, nec exauditus sum: Etenim vel id sæpe tuæ utilitatis sit gratiā: novit enim quod piger es, & animum despondes, & si compos voti fueris, abis jam non orans, & per occasionem orationis, pertrahit te, quod crebrius Deum alloquaris, orationēque exciteris: Nam si eā in necessitate existens, atque indigens pigeritaris, neque orationi insistis; quidnam egeris horum, si nullo indigueris? itaque id tibi facit, quo frugi tibi res fiat, nolens te jugi absistere oratione.

2. Causa est, Quia sæpe qui petit, non est

dispositus ad recipiendum, & paulatim orando disponitur: Hoc significavit Augustinus serm. 5. de verbis Domini. Petendo, & querendo crescis, ut capias.

3. Causa. Quia vult cogi, & gaudet manus conferere cum creatura suā: Id expressum in Iacob Luctatore, qui non aliam benedictionem obtinere potuit, quam eam, quam violentia extorsit & perseverantia: *non dimittam te donec benedixeris mihi*: Guerricus Abbas Igniacensis serm. 2. in Nativ. S. Ioannis Baptistæ. Bona igitur violentia, quæ benedictionem extorsit: fœlix lucta, qua Deus homini succubuit, victusque victorem, gratia benedictionis, & honore sanctioris nominis muneravit: Vide autem in quo consistat ea lucta: subdit enim: An non tibi cum Angelo, immo cum Deo ipso luctari videris, quando quotidie præproperis tuis votis resistit? Clamas ad eum, nec exaudit te: vis accedere ad eum, & repellit te: Decernis rem, & in contrarium tibi cecidit: O dissimulatrix clementia, quæ duritiam te simulat! Quanta pietate pugnas adversus eos pro quibus pugnas? licet enim hæc celes in corde tuo, scio tamen quia diligis diligentes te: & immensa multitudo dulcedinis tuæ, quam abscondisti timonibus tuis. Noli igitur desperare, constanter age felix anima, quæ cum Deo luctari cœpisti: amat utique vim abs te pati, desiderat à te superari. Vnde subdit. Si qua videtur tibi adversari difficultate, aut duritia, ne sis pusillanimis, sed intellige quomodo id faciat. Nempe ut contrarierate ipsa, tibi acuat animum: sicut solet esse natura magnanimatorum, ac fortium, ut vires exercitet, constantiam probet, multiplicet victorias, augeatque coronas.

4. Causa. Quia sæpe oratio melior est ea re, quam petis, melius igitur fuerit te diutius orare, quam re accepta desistere: Hoc significavit Nilus de orat. cap. 32. Ne petas à Deo imperiosè, quod statim velis impetrare, vult

enim te beneficio afficere in oratione perseverantem : Quid enim beatus, quid excellentius, quam cum Deo colloqui, & usu ejus detineri, & conversatione ?

5. Quia sæpe quod petitur non est tunc utile, erit autem postea : ut quod petebat S. Petrus cum dicebat *bonum est nos hic esse*, tunc enim erat, non tempus quietis & fruitionis, sed certaminum.

6. Ut res postulata majori in pretio habeatur, & in desiderio sit, ac diutius custodiat : Augustinus loco citat 5. sermon. de verbis Domini : Cum aliquando tardius dat, commendat dona, non negat : diu desiderata dulcius obrinentur ; citò autem data vilescunt : Servat tibi DEVS, quod non vult citò dare, ut & tu discas, magna magnè desiderare : Basilius in Constitut. Monasticis cap. 1. Eà re fortasse differt quæ daturus est, ut hoc modo magis te ad assiduitatem vocet, & ut intelligas quod sit donum DEI, & ut datum diligenter custodias : si quidem nititur unusquisque, quod magno labore invenit, id majore etiam quâdam diligentia custodire, ne eo amisso labores etiam una cum eo suos multos amittat, nève neglecto DEI munere aternâ vitâ indignus efficiatur. Quid enim profuit Salomoni, citò sapientiæ donum invenisse, quod postea erat amissurus ? Proinde noli unquam animum despondere, nisi celeriter invenias, quod rogas : Si enim intellexisset Dominus, te si celeriter impetrasses, id nequaquam esse amissurum ; sine dubio, quæ ejus est bonitas, ultrò ipse tibi, nullo tuo rogatu detulisset : nunc verò tibi prospiciens, hoc facit : Etenim si qui talentum quod acceperat, & salvum custodierat, is tamen propterea quod illud ad quæstum non contulerat, condemnatus fuit, quomodo non

verisimile est eum multò gravius mulctatum iri, qui illud etiam amiserit ?

7. Ut fides exerceatur, nam si statim daretur, quidquid postulatur, esset potius experientia quædam quam fides : fides enim maximè exercetur in illâ expectatione, & sustinentiâ.

8. Ut aliquando fides orantium demonstretur, quemadmodum in muliere Chananæa : nam ut ait S. Chrysostom. de Diversis serm. 27. in fine, docet Christus quod dare distulerit, non ut eam repelleret, sed ut patientiam mulieris, omnibus monstraret : Nam si propter repulsam distulisset, neque tardè ei donasset, & nos minimè agnovissemus mulieris ab initio usque ad finem, fortitudinem ; *Dimitte eam* (inquiunt) *quia clamat post nos* : Vos auditis vocem, ego mentem video : scio quid dictura sit. Nolo thesaurum mentis ejus occultum permanere, sed expecto, & sileo, ut manifestetur, & omnibus clarus fiat. Ac licet nullæ tales essent rationes, nihilominus tamen, quia Deus talem posuit, ad impetrandum necessariam conditionem, illa nobis subeunda est.

Verum quia in omnibus prudentia exhibenda est, etiam illa perseverantia secundum regulas prudentiæ sic regenda est : 1. Ut nunquam ab oratione desistamus, aut propter diffidentiam, aut propter animi dejectionem, aut propter impatientiam. 2. Ut si fiat oratio pro bonis temporalibus, interdum ex dilatione concessionis, vel ex aliiis successibus aut effectibus, sumi possit conjectura, non placere DEO concedere quæ petuntur. Et tunc desisti possit à tali petitione, cum humili submissione, & conformitate cum divinâ voluntate, semper credendo, ita nobis fuisse expediens ; sicut in universum faciendum est quando evidenter

constat nostrum desiderium, & petitionem non successisse. Quando verò petitio est de bonis spiritualibus, non est facilè desistendum, tum quia talis oratio per se semper utilis est, tum quia sæpe impetrat, & habet suum effectum, quamvis nos lateat: ut si quis petat remotionem tentationis, quâ semper appetitur, non propterea desistere debet; quia fortasse, vel per illam orationem impediuntur aliæ tentationes, quæ essent magis noxiæ; vel ista suo tempore tollitur, quando nimirum erit expediens; aut si duraverit, durabit etiam victoria impetrata per talem orationem: Denique sæpe accidit, ut quæ petimus, non accipiamus, ut scilicet rectiora nobis donentur, secundum illud Augustini epistolâ 34. ad Paulinum: Bonus autem Dominus qui non tribuit sæpe quod volumus, ut quod mallemus attribuat. Vide autem inter duas ultimas orationis conditiones, mirabilem circulum, nam fides, & fiducia perseverantiam affert, uti enim de Abrahamo dixit Apostolus, *Non hesitavit diffidentia, sed confortatus est fide.* Roman. 4. Ita vice versa perseverantia fiduciam accendit: Nam nihil magis fiduciam promovet; quam conditionum impletio: cum certum sit fidei, si nihil obstet ex parte nostra, DEVM suam promissionem impleturum: Adde quod cum DEVS dat perseverantiam in petendo, signum est velle largiri id quod inspirat, ut petatur:

Vnum non prætermittam, sæpe orationem fieri, cum tanto fervore, & intensione,

ut ista perfectio diuturnitati atque perseverantiæ æqualeat: qua de causa dixit Christus, *oportet semper orare, & non deficere*: id est, non deficere, quo usque oratio eum habeat perseverantiæ gradum, quem requirit, præstantia rei petitiæ in oratione, aut tanto fervore fiat ut suppleat perseverantiâ, uti patet in Publicano, in Centurione, in Patre Lunatici, & singulariter in nostra muliere Chananæa, & aliis multis.

Ex quibus omnibus veram rationem habemus cur passim nostræ orationes non exaudiantur: *Petitio enim & non accipitis, eò quòd malè petatis*: Quàm enim frigidè, quàm supinè, quàm oscitanter. Anna rogavit cum lacrymis & impetravit: Quin cum DEO luctaris, & pugnas; nec dimittas nisi benedixerit tibi? Pete, quære, pulsa, lacrymare, ingemisce, clama, obsecra, obtestare, insta opportunè, importunè, certa, lactare, impelle, coge, vim infer, ne dubites, obrinebis: si non quod petis, certè quid melius: si non cum petis, aliquando tamen. *Deus fidelis permanet, se ipsum negare non potest*, hoc promissit, hoc stipulatus est, hoc juravit. Tu felix cujus gratia Deus juravit: Infelix qui nec DEO juranti fidem habeas: Pete itaque ut habeas, quære ut invenias, pulsa ut tibi aperiatur: sed pete aliquid DEO dignum: quære quod reperisse, sit felicitas: pulsa, ut cum apertum tibi fuerit, introeas in gaudium Domini tui.

▲men.

FERIA